

и затова, прѣзъ Тулча и Бесарабия, заминава за Русия, дѣто постѣпилъ въ военното училище въ Одеса. Годината 1876 г. го заварва като портопей-юнкеръ, и при първия слухъ за отварянето на сръбско-турската война, той напуща училището и се заѣтва да постѣпи доброволецъ въ Сърбия, но въ Кишеневъ се научилъ, че *Ботевъ* се готви да мине въ България и се записва въ неговата чета. По думитѣ на брата му Василъ Димитровъ, учителъ въ сливенската гимназия, *Х. Костадинъ* билъ първиятъ раненъ четникъ още кждѣ Козлодуй, по който случай Ботевъ му казалъ, че той единственъ ще оцѣлѣе отъ четата. Споредъ *Кючуковъ*, билъ е раненъ при Милень-Камѣкъ. Тѣй или инѣкъ, *Х. Костадинъ* е билъ единъ отъ останалитѣ живи четници отъ Ботевата чета, който заедно съ Кирилъ Ботевъ, братъ на войводата, се добира до София, а отъ тамъ, прѣзъ Татаръ-Пазарджикъ, намислѣлъ да иде въ Сливенъ, обаче научилъ се, че въ града върлуватъ турцитѣ, заминава за Цариградъ. Отъ тамъ той наново се отзвалъ въ Русия, довършва военното училище въ Одеса и билъ произведенъ офицеръ. Останалъ е на служба въ Русия. Прѣзъ врѣме сръбско-българската война поискалъ да си дойде въ България, но додѣ получи нужното разрѣшение, войната се свършила. Идвалъ си е въ Сливенъ и се оженва за сливенка, сестра на *Димитъръ П. Минковъ* (полковникъ отъ запаса), слѣдъ което остава завинаги въ Русия. Като майоръ отъ руската армия, взелъ е участие въ руско-японската война и умира въ градъ Чита (Манджурия) прѣзъ мѣсець февруарий 1907 г., а погребанъ съ военни почести въ гр. *Холмъ* (Люблинска губерния). Жена му се поминала на 8-и декемврий 1920 г. въ гр. Николаевъ (Русия) и била погребана въ новитѣ християнски гробища въ сѣщия градъ, а дѣцата му, възпитани подъ патроната на послѣдната руска императрица, живѣятъ въ Русия.¹⁾

Никола Ивановъ Кючуковъ е роденъ въ Сливенъ на 26-и юний 1850 г.; той принадлежи къмъ сѣмейство, повечето отъ членоветѣ на което сж заслужили сливенски възстаници. Прадѣдо му се казвалъ *Петрунъ*, съ свързка славното минало на когото мѣстности и мостчета и до днесъ се именуваха на негово име около село *Драгоданово*. Никола е прѣкаралъ дѣтинството си „по сливенски“: тичалъ по баи-

¹⁾ Синъ му Александъръ К. Димитриевъ, слѣдъ като свършилъ военното си образование въ Полоцкъ (Витебска губерния) и Петербургъ, взелъ участие въ послѣдната общоевропейска война на западния фронтъ, а въ послѣдно врѣме билъ на служба въ инженерното управление на 25-а стрѣлкова дивизия въ Кременчугъ (Русия). Дъщеря му Мария К. Димитриева, слѣдъ като свършила Александровския дѣвически институтъ въ Петербургъ, встѣпила въ законенъ бракъ съ адвокатка при московската съдебна палата Юрий Петровичъ Корсаковъ и живѣе въ Москва.